

Příloha č. 1

Jednotlivá politická uskupení první republiky

Národní hnutí

Prvním krajně pravicovým hnutím v tehdejším Československu bylo Národní hnutí. Vzniklo v roce 1922 pod vlivem strachu ze zahraničního vlivu, z nedostatečné ochrany před radikální levicí a multikulturalnosti prezidenta Masaryka.

Národní hnutí nebylo politickou stranou v pravém slova smyslu. Jednalo se spíše o spolek sdružující občany jakékoli politické příslušnosti. Jeho cílem bylo hlavně vlastenectví. NH bylo silně podporováno mladou generací národnědemokratické strany, která v tisku vyzývala své stoupence k boji za vítězství fašismu v Československu podle vzoru italských fašistů. Motto hnutí znělo: Jednotlivec není ničím, celek je vše. Antisemitismus zde byl znatelný, nikoli však zásadní. Proti židovskému náboženství nebylo námitek, žid se ovšem nesměl stát členem hnutí. Zaznívaly ovšem hlasy zpochybňující tuto část komuniké. Hnutí též varovalo před komunistickou stranou a toto varování ještě zesílilo po atentátu na Aloise Rašína. Na podzim roku 1923 se hnutí počalo sblížovat s Červenobílými.

Červenobílí

Byl to politický klub s výrazně nacionálním programem založený roku 1922. V době jeho vzniku sehrála roli i Právnická fakulta Univerzity Karlovy, v jejíž aule byla vylepena výzva Červenobílých k obrodě vlastenectví. Svou roli v této skutečnosti a obecně k přízni studentů právnické fakulty přispěla i skutečnost, že předsedou klubu byl profesor právnické fakulty Arnošt Wenig.¹ Klíčovou osobou tohoto hnutí byl Zdeněk Zástěra. Červenobílí měli příznivce ve všech společenských vrstvách a členy bylo velké množství vzdělaných intelektuálů. Tato elita radikální pravice disponovala kontakty na špičky čs. armády, které se snažila získat pro svoji věc. V roce 1923 měl klub 1300 členů a vydával vlastní časopis. Červenobílí propagovali šovinistický nacionalismus.

¹ Malíř J., Marek P.a kol., Politické strany I.díl, období 1861-1938, Doplněk, Brno, 2005, s.629

Touto dobou se na politické scéně poprvé objevil generál Radola Gajda, v následujících letech významný představitel Národní obce fašistické.

Národní hnutí s Červenobílými postupně splynulo a obě strany společně vytvořily základní pilíře Národní obci fašistické, na nichž stála po celou dobu své existence.

Národní obec fašistická

Jednalo se na rozdíl od dvou předchozích o skutečnou politickou stranu, která byla zvolena v řádných volbách a vstoupila na půdu parlamentu. Vznikla roku 1926 sloučením radikálně pravicových uskupení, jenž si za předsedu strany zvolili generála ve výslužbě Radolu Gajdu. Jejím programem bylo nastolení fašistického režimu v Československu. Ve znaku měla Svatoplukovy pruty s valaškou. Okamžitě po zahájení činnosti se uvedla ve známost hlasitou kritikou komunistické strany. Zakládala mládežnické formace, kterými byli například Omladina a Junák, nebo uskupení Fašistické pomocnice jako ženské odbory strany. NOF organizovala veřejná shromáždění, kde byla hlavním tématem korupce vládnoucích stran.

Ideologové NOF hlásali, že kladou důraz na individualitu jedince a potud se tedy rozcházejí s nacionálními socialisty. Socialismus jako takový považují za zlo plodící třídní nenávisť. Požadují ovšem vytvoření stavovského státu s kolektivní autoritou. Za hlavní příčinu krize považují volby prostřednictvím vázaných kandidátek, čímž jsou voleni stále stejní předsedové politických stran, což kazí politický život a vede ke zkorumpovanosti politiky. Krizi viděli i v ostatních sférách. V obchodě, v umění a ve vědě.

Od roku 1934 probíhaly v NOF vnitrostranické pŕtky vrcholící založením Slovanské obce fašistické a Národní strany zemědělské a jejich postupným odtržením od NOF. Zvenčí bylo tlačeno na Gajdu, aby přivedl svou stranu do jednotící formace pravicových sil, Národní fronty. Ten však ve strachu ze ztráty vedoucí pozice odolal. Názorové rozpory mezi českými fašisty se vyhrocovaly. Aniž by to tušili, blížil se čas nutného rozhodnutí. V klíčovém okamžiku se někteří se rozhodli pro odboj a někteří pro kolaboraci.

V době mobilizace v květnu 1938 Radola Gajda deklaroval oddanost prezidentu Benešovi a byl propagátorem vojenského odporu proti německé agresi.² Po mnichovské

² Malíř J., Marek P. a kol., Politické strany I.díl, období 1861-1938, Doplněk, Brno, 2005, s. 648

dohodě pak výměnou za obnovené hodnosti a privilegia přistoupil ke Straně národní jednoty, která v danou chvíli spojila všechny politické strany v zemi. V atmosféře této doby ještě na krátko vznikly bojovné Gajdovy gardy, jejichž hlavní náplní bylo pořádat protizidovské výtržnosti. Pod tlakem státní moci však byly samotným Gajdou brzy rozpouštěny. Po vzniku protektorátu byly na jejich základech vybudovány Fašistické gardy postupující již zcela v souladu s německou doktrínou.

V roce 1940 došlo k obnovení NOF. Jejím hlavním programem bylo již bez Gajdovy účasti učít národ, jak je protektorátní zřízení skvělé. Gajda kolaboraci odmítl, stáhl se z protektorátní politiky a uchýlil do ústraní. V poválečném honu na čarodějnice byl přesto za kolaboraci odsouzen na 2 roky. V té době již zřejmě trpěl leukémií, na kterou 15. dubna 1948 zemřel.³

Vlajka

Tak, jako byla účast v Národní obci fašistické spojena s nacionalismem a češtvím, tak byla účast v protektorátní Vlajce spojena s kolaborací a udavačstvím. V době svého vzniku v roce 1930 byla Vlajka postavena na ideologii, která spojovala všechna fašistická uskupení. Antisemitismus, antiněmectví a antikomunismus.

Její zakladatelem byl J. Vrzalík, obhájce Rukopisů zelenohorského a královédvorského a člen Fašistického studentského sdružení. Po nástupu A. Hitlera k moci, došlo ve Vlajce k zásadnímu obratu ve vztahu k nacismu. Této změně také odpovídala změna ve vedení. Dokud v čele Vlajky stál Stanislav Nikolau, odkazovali Vlajkaři k Rašínovi, Palackému či Jiráskovi. Po nástupu J. Vrzalíka do čela začali přebírat prvky z nacistické ideologie. Její politický směr po zřízení protektorátu již byl myšlenky slovanství zcela zbaven.

Ještě před tímto temným obdobím se ale Vlajka stihla proslavit sporem o insignie Karlova vysokého učení. Ten vznikl na podkladě zákona, kterým se nástupcem českého učení vysokého stala Karlova univerzita. Tento zákon byl účinný již od roku 1920, ale jeho uvedení do praxe se stále odkládalo a insignie zůstávaly v držení německého vysokého školství. Nově zvolený rektor UK profesor Karel Domin se rozhodl to změnit. Jeho sympatie k Vlajce byly známé a Vlajka se za něj v nastalém

³ Ivo Pejčoch, Fašismus v českých zemích

sporu postavila. V té době došlo k rozdělení obyvatel na dva tábory. Na jedné straně sporu stála intelektuální levicová elita po boku s židy a překvapivě s podporou Konráda Heinleina. Na straně druhé čeští fašisté v čele s Vlajkou. Po střetech demonstrantů v pražských ulicích a demolicích některých kaváren a redakcí novin němečtí reprezentanti vysokého učení insignie předali do rukou profesorů Karla Domina a Františka Mareše. Následujícího dne byl vydán nesouhlasný manifest obsahující kritiku fašizace studentů. Jeho signatáři byli například Karel a Josef Čapkovi, Jaroslav Seifert, F.X.Šalda, ale i hrdina legií generál Rudolf Medek. Jednalo se tedy o manifest odsouhlasený napříč politickým spektrem. Proto je insigniáda považována za jeden z momentů, které polarizovaly oba směry českého politického života.⁴

Roku 1937 revue Vlajka obnovila svou činnost a dala prostor mladým radikálům a jejich převratným myšlenkám. Patřily mezi ně například plán na odsun Židů na Madagaskar nebo analýza Mnichovské krize, kterou neměla na svědomí německá agresivita, ale důmyslné negativní působení spolupracujících skupin Židů, zednářů a marxistů.

Po vzniku protektorátu Vlajkaři začali podnikat teroristické útoky na židovské obchody a synagogy. Naštěstí velmi amatérsky, takže například při útoku na Plzeňskou synagogu se nešikovnou manipulací s výbušninou odpálili sami teroristé ještě před vstupem do synagogy. Typicky po svém způsobu Vlajka tyto pomatence prohlásila za mučedníky boje proti židobolševismu.

Po okupaci, kdy většina občanů Československé republiky vstoupila do Národního souručenství, se Vlajka pokoušela vést s touto stranou politický boj, ve kterém neměla šanci uspět. Její činností se tedy stalo záškodnictví a udávání spoluobčanů, včetně fašistů aktivních v odboji. Na to doplatil životem i nestor českého fašismu Zdeněk Zástěra.

Zajímavý byl rovněž právní základ Vlajky. V době, kdy jedinou legální politickou formací bylo Národní souručenství, stála Vlajka mimo něj, a přesto existovala. Opakované žádosti o legalizaci jejího autonomního statutu nebyly vyslyšeny a pro Němce nebyl tento politický subjekt dostatečně hodnotným hráčem na to, aby mu pomohli.⁵

⁴ Ivo Pejčoch, Fašismus v českých zemích, str. 133

⁵ Ivo Pejčoch, Fašismus v českých zemích

Statutu nemaje neměla již Vlajka ani vedení. Bez vedení se pak z relativně jednotného politického subjektu, stala skupina antisemitů zcela ve službách nacistických okupantů a symbol kolaborace a zrady a synonymem odpadu českého národa.⁶

Německá nacionálně socialistická strana (Deutsche National-Sozialistische Arbeiterpartei – DNSAP)

Byla založena na sjezdu ve Vídni v květnu 1918. V Československu legalizována na ustavující schůzi v listopadu 1919. Program byl antimarxistický a antikapitalistický. Objevily se v něm velkoněmecké myšlenky a antisemitismus. V národnostní oblasti strana požadovala autonomii kulturní a později i územní. Nejsilnější byla organizace na Jablonecku a v oblastech severní Moravy a Slezska. Voličskou základnu tvořily dělnické a středostavovské vrstvy. Silný vliv měla strana i mezi vysokoškolskou mládeží. Provozovala několik sportovních spolků, včetně Volkssportu, který odpovídal svou strukturou říšskoněmeckým SA a byl propojen s nacistickými kruhy, za což byli jeho vůdčí představitelé v roce 1932 odsouzeni. Hlavním rivalem DNSAP byla Německá sociální demokracie. DNSAP získala ve volbách roku 1929 7 mandátů.

Z obavy před rozpuštěním ukončila svou činnost na podzim roku 1933.⁷

Německá nacionální strana (Deutsche National Partei – DNP)

Navazovala na činnost rakouskoněmeckých nacionálních stran. Programové zásady byly podobné jako u DNSAP. Velkoněmečtví, právo na národnostní sebeurčení a odstranění soukromokapitalismu. Přítomen byl i antisemitismus. Jejím největším volebním úspěchem bylo v roce 1920 získání 12 mandátů. Později její vliv slábl, až z obavy před rozpuštěním sama ukončila činnost na podzim roku 1933. Později byla i oficiálně zakázána, aby byla následně znovu povolena v naději, že odčerpá voliče SdP.⁸

Sudetoněmecká strana (Sudetendeutsche Partei)

⁶ Ivo Pejčoch, Fašismus v českých zemích

⁷ Marek P. a kol., Přehled politického stranictví na území Českých zemí a Československa v letech 1861-1998, Katedra politologie a evropských studií v Olomouci, Olomouc, 2000, s. 270-271

⁸ Marek P. a kol., Přehled politického stranictví na území Českých zemí a Československa v letech 1861-1998, Katedra politologie a evropských studií v Olomouci, Olomouc, 2000, s. 29-30, 271-272

Strana ustavená z dobrovolně zaniklých subjektů DNP a DNSA. Činnost zahájila jako volné uskupení pod názvem Sudetoněmecké vlastenecké hnutí (Sudetendeutsche Heimatfront) 1. října 1933. Před parlamentními volbami roku 1935 bylo nutno dát jí status politické strany. V tomto procesu došlo i k jejímu přejmenování na Sudetendeutsche Partei. Okamžitě stmelila a získala podporu 90% německých voličů.⁹ Protože měla stále na paměti možnost zákazu, stejně tak jako DNP a DNSAP její proklamované cíle se s těmi skutečnými dost často rozcházely. Oficiálně se hlásila k demokratické ČSR, zároveň však podnikala tajně kroky k anektování sudetoněmeckých území k Německu.

Karty odкрыla na sjezdu 28. února 1937, kde představila program nazvaný autonomie Sudet. Následoval návrh v parlamentu v podobě šesti osnov prováděcích zákonů k ústavě. Jednalo se hlavně o:

- plnou rovnoprávnost Němců s Čechy,
- uznání německé národní skupiny jako právnické osoby,
- přesné vymezení německého území v rámci ČSR,
- plná národní samospráva tohoto území,
- ochrana Němců žijících mimo toto území,
- odčinění hospodářských a národněpolitických křivd způsobených Němcům po roce 1918,
- jmenování německých úředníků na německých územích,
- úplná svoboda „německého světového názoru“.

Karlovarský program tyto požadavky ještě rozšířil o územní autonomii, vlastní zákonodárný orgán a vlastní vládu. Ve skutečnosti se ale jednalo o záměrně nesplnitelné požadavky, jejichž konečným cílem bylo připojit pohraniční území k Německu. Přes počáteční vnitřní rozštěpenost nakonec Sudetoněmecká strana sehrála významnou roli v nacistickém plánu germanizace území Československé republiky.¹⁰

Freikorps

⁹ Pavlíček V. a kol., Ústavní právo a státověda II. Díl Ústavní právo České republiky, 1 úplné vydání, Leges, Praha, 2011, též Marek P. a kol., Přehled politického stranictví na území Českých zemí a Československa v letech 1861-1998, Katedra politologie a evropských studií v Olomouci, Olomouc, 2000

¹⁰ Marek P. a kol., Přehled politického stranictví na území Českých zemí a Československa v letech 1861-1998, Katedra politologie a evropských studií v Olomouci, Olomouc, 2000, s. 279-281

Militantní sbory Heinleinovy Sudetoněmecké strany. Byly vytvořeny v červenci 1938 a jejich úkolem „mělo být „ochrana sudetských Němců a další udržování nepokojů a vyvolávání střetů“ a na Čechách vykonávat odplatu až do příchodu říšskoněmeckých jednotek.“¹¹ Jednotky byly vycvičeny podle vzoru nacistických ozbrojených jednotek SS a SA. Prosluly terorem a zabíjením Čechů, Židů, německých antifašistů a emigrantů. „Teror vyvrcholil „křišťálovou nocí“ ve dnech 10. - 11. listopadu 1938, jež byla organizována především oddíly SA (ozbrojená složka nacistické strany), organizací Hitlerovy mládeže a dalšími aktivisty.“¹² Výsledkem této zvrhlé akce byli ubití Češi i Židé, zničené synagogy i civilní majetek. Řada Židů po této noci volila útěk, řada jich byla deportována do koncentračního tábora v Dachau.

Politických subjektů s extrémně pravicovým programem na Československém území operovalo samozřejmě mnohem víc. Jen sudetoněmeckých stran bylo 14.¹³ Jednalo se ale o uskupení s velmi malým, nebo žádným vlivem.

¹¹ Pavlíček V. a kol., Ústavní právo a státověda II. Díl Ústavní právo České republiky, 1 úplné vydání, Leges, Praha, 2011, s. 103

¹² Tamtéž, s. 138

¹³ Marek P. a kol., Přehled politického stranictví na území Českých zemí a Československa v letech 1861-1998, Katedra politologie a evropských studií v Olomouci, Olomouc, 2000, s. 279-281

Příloha č. 2

Aféry prvorepublikové extrémní pravice

Iredentistický puč

Již počátek rozpadu Rakousko-Uherské monarchie, byl Němci přijímán s nelibostí. Na rozdíl od Čechoslováků, kteří díky této skutečnosti hleděli do budoucnosti s nadějí na vlastní stát, Němci rozpadem ztráceli své výsadní postavení. Již od Tříkrálové deklarace, probíhaly snahy o odtržení oblasti Deutchbohmen a utvoření samostatné provincie.¹⁴ Vídní byly tyto požadavky přijaty příznivě a tak v květnu 1918 vláda vydala nařízení, jímž se zřizovala samostatná provincie Deutchbohmen. Než však stačila realizovat své plány, přišel 28. říjen 1918. Němečtí politikové se však s touto situací nehodlali smířit a vydali protest proti připojení území osídlených Němci k Československu.¹⁵

Došlo ke vzniku čtyř oblastí. Deutchebohmen, Sudetenland, Bohmerwaldgau a Deutsudmahren. Reprezentačními orgány těchto útvarů byly zemské sněmy. Němcům se podařilo částečně provést přestavbu místní samosprávy. Novými prvky se staly Volksrate, zastupitelské orgány složené z představitelů všech politických stran. Jednalo se o jakési národní výbory. Odtržení se nakonec zdařilo jen dvěma útvarům. Jednalo se o Bohmerwaldgau a Deutsudmahren. Existence ani jedné z těchto provincií netrvala dlouho. Československo reagovalo vojenským obsazením, aby byla zachována územní celistvost. Mluvčí Bohmerwaldgau a Deutsudmahren se pokoušeli vyjednávat s českým Národním výborem, ale Alois Rašín odmítl s rebely jednat. Německým separatistům se nedostalo podpory ani ze strany prezidenta Wilsona a už vůbec ne ze strany Francouzů, kteří nestáli o zvětšování německého území. Francie potvrdila oprávněnost Československa zmíněná území zabrat již před Pařížskou mírovou konferencí. Tím byl zlomen pokus o iredentistický puč. Nikoli ale touha Němců odtrhnout se od Československa.¹⁶

¹⁴ Peroutka F., Budování státu Výbor 1918-1923, Lidové noviny, Praha, 1998, s. 50

¹⁵ Cézar J.-Černý B., Politika německých buržoazních stran v Československu v letech 1918-1938

¹⁶ Schelle K., Organizace Československého státu v meziválečném období (1918-1938), Eurolex Bohemia a.s., 1. Vydání, Praha 2006, s. 67-72

Sázavská aféra

Již od počátku svého vzniku se NOF pokoušela vytvořit vojensky organizované jednotky, které měly sloužit především k osobní ochraně vůdce strany Radoly Gajdy. Organizace, v níž se sdružovali mladí jedinci a cvičili se k této službě, se nazývala Omladina.

Krátce po nástupu Gajdy do čela strany, její členové pojali podezření, že prezident Masaryk kuje pikle proti jejich vůdci se záměrem zbavit se politického protivníka. Je pravdou, že prezident Masaryk zde skutečně určitou roli sehrál a přispěl k superarbitraci generála Gajdy ve špionážní aféře z roku 1926. Omladinou vytvořená konspirační teorie ale zřejmě sahala dál než skutečný stav věcí. Dle jejich přesvědčení měl rada ministerstva obrany Jaroslav Vorel u sebe dopisy obsahující návody k dehonestaci penzionovaného Gajdy psané prezidentem Masarykem.

Dne 23. srpna 1927 sedm členů Omladiny vniklo nad ránem do bytu Dr. Vorla za účelem provedení nelegální domovní prohlídky. Ozbrojeni revolvery požadovali po Dr. Vorlovi tyto dopisy. Nebohý Vorel dopisů nemaje nemohl lupiče uspokojit a ti po důkladném prohledání jeho pracovny sami byt opustili. Podání trestního oznámení radou Vorlem bylo okamžité a postižen byl nakonec i sám Gajda a to 2 měsíci vězení a zbavení privilegií vyplývající z hodnosti generála.

NOF aféru ustála, ale organizace Omladina byla 2. září 1927 rozpuštěna rozhodnutím policejního ředitelství. Její nástupnicí se stala Obrana, která se ale do svého rozpuštění nezmohla na víc než na pár výtržností jako zasmradění sálu kina během promítání německého filmu a nějakou tu rvačku.¹⁷

Židenický puč

Nejslavnější aférou českých fašistů byl bezpochyby židenický puč z roku 1933. Tato akce zorganizovaná mladým nadporučíkem ve výslužbě Ladislavem Kobsinkem byla svým provedením a následnou interpretací typickou ukázkou mytologizace dějin v československých poměrech. Způsob provedení byl tak zpackaný, že zavládl příčinu vzniku teoriím, že akce byla vlastně provedena na objednávku „z hradu“.

Ladislav Kobsinek, organizátor tohoto puče, jehož nebrali vážně ani jeho přátelé z NOF, a z armády byl s největší pravděpodobností propuštěn pro psychické problémy,

¹⁷ Ivo Pejčoch, Fašismus v českých zemích

sehnal 60 mužů a pod záminkou rozeznání komunistické demonstrace je dopravil autobusem k Svatoplukovým kasárnám v Brně Židenicích. Na místě se mu jich několik podařilo přesvědčit o nezbytnosti přepadení kasáren. Přepadení bylo uskutečněno okamžitě s nulovou přípravou i vybavením. Výsledek tomu samozřejmě odpovídal a pokus o státní převrat byl rychle zlikvidován.

Přes takřka rekvizitní vybavení (pár revolverů s několika málo náboji) došlo, k několika vážným zraněním a jednomu úmrtí. Před soudem stanulo 47 aktérů puče včetně špiček NOF, ale většina jich byla osvobozena, neboť dílem neměli o akci ani potuchy a dílem o plánovaném puči slyšeli přímo od Kobsinka, ale nebrali jej vážně, neboť měl ve straně pověst neškodného blázna, jenž o převratu mluví neustále. Jeho plány snad nejlépe charakterizoval úmysl převléci se za generála a přimět prezidenta Masaryka, aby jej nechal vládnout po svém boku.¹⁸

Kobsinek byl odsouzen na základě §71 trestního zákona k šesti letům těžkého žaláře. Na jedné straně Židenická akce pro svůj amatérský a lokální charakter nemohla ohrozit demokracii v Československu, na druhé straně bylo s podivem, že vláda se ani nesnažila zasáhnout a zastavit po této kauze činnost NOF. To přesně odpovídalo původnímu hodnocení puče agrárním ministrem národní obrany Bohumírem Bradáčem, že „jde více o ztřeštěnost svedených lidí“ než o organizovanou akci NOF.

¹⁸ Ivo Pejšoch, Fašismus v českých zemích, str. 102

Příloha č. 3

Pravicově extremistické skupiny devadesátých let

Do roku 1990 neumožňovala vláda jedné strany politickou opozici a tím neposkytovala ani politický prostor pro vývoj pravicového extremismu. Státní policie zase důsledně potlačovala projevy jakýchkoli subkultur, takže i vnější znaky extremistů začaly být k vidění až počátkem let devadesátých.

V ČR na rozdíl od Německa či skandinávských zemí, které se ve třicátých letech hlásily k nacismu, chybí historicky oficiální směr, který by neonacismu dal ospravedlnění. Navíc je nemožné navázat na teorii árijské rasy, pokud hlasatel příslušníkem této rasy není. Proto se tedy většina současných neonacistů za neonacisty neoznačuje. Programová paleta, kterou v historii nacisté disponovali, byla velice široká a v některých bodech se s nimi tato část pravicových extremistů shoduje. Jedná se zejména o antiliberalismus, antidemokratismus, antikomunismus, nacionalismus, rasismus a antisemitismus. Někteří neonacisté jsou propagátory podřízení se Čechů Němcům, jiní vnímají Čechy jako árijce, další přebírají pouze nacistickou symboliku bez hlubšího ideového odůvodnění. Ve svých proklamacích jsou tedy pravicoví extremisté značně nekonzistentní, stejně tak jako byli ve dvacátých letech.

Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československa

Populistická a krajně pravicová strana hlásící se k odkazu prvorepublikové Agrární strany. Program strany se zakládal na radikálně opozičním stanovisku vůči poměrům ve státě. Strana se proslavila svými výpady proti Romům a jiným minoritám území ČR. V programu měla profesionalizaci armády, národní suverenitu a odmítání EU a NATO. Požadovala revizi privatizace, do ústavy zapracovat pevnou hranici daně, zavést referendum o daňových otázkách, přímou volbu prezidenta, bezplatné školství, investice do rozvoje venkova a výstavby bytů a zrušení Senátu. Domnívala se že, v kultuře lze podporovat obnovení národní hrdosti (husitský odkaz).

SPR-RSČ vznikla v listopadu 1989. V prvních volbách získala pouze 1% hlasů, ale už ve druhých to bylo 6,5%. Předsedou byl zvolen Miroslav Sládek. Krátce poté navrhl ve sněmovně snížení věkové hranice trestní odpovědnosti z 15 na 14 let a u dětí

romského původu na 10 let. Někteří straničtí činitelé byli obviňováni ze sympatií k fašismu a nacismu a Miroslav Sládek sám otevřeně podporoval Národní odpor. Strana vydávala týdeník Republika, který zanikl roku 2004.

Již v roce 2001 se strana dostala do finančních potíží a nakonec na ni byl uvalen konkurz. V roce 2010 byl Miroslav Sládek odsouzen za předlužení strany a činnost SPR-RSČ byla pozastavena, protože opakovaně nepředložila Sněmovně výroční finanční zprávy. Momentálně vláda připravuje návrh k Nejvyššímu správnímu soudu na její zrušení. Její nástupnické subjekty nezískaly takovou podporu, aby překročily hranici nutnou pro vstup do parlamentu. Jsou jimi Radikální republikánská strana, Vlastenecká republikánská strana, České hnutí národní jednoty a Republikáni Miroslava Sládka spolupracující s Národní stranou.

Národní strana

Tato strana byla po několikerém odmítnutí Ministerstvem vnitra zaregistrována v roce 2002 poté, co Nejvyšší správní soud judikoval, že důvody pro odmítnutí registrace nemají oporu v zákonech. V roce 2004 kandidovala do Evropského parlamentu a v roce 2006 do parlamentních voleb. Jejím kandidátem za kraj Vysočina byl tehdy Ladislav Bátora, pozdější poradce ministra školství Josefa Dobeše. Ani v jednom případě nezískala přes 0,2 % voličů. V srpnu 2011 byla její činnost pozastavena z důvodu nedodání výroční zprávy. S problémy se však strana potýkala už od roku 2009, kdy se její dluh za reklamu a tisk novin Národní politika vyšplhal na jeden milion korun. Její předsedkyní byla tehdy Petra Edelmanová a mluvčím Pavel Sedláček, který k výročí státního svátku 28. 10. 2008 proslul projevem proneseným na Václavském náměstí zakončeným větou, že „tahle země není pro barevný“. Za tento a další výroky byl Obvodním soudem pro Prahu 1 odsouzen k ročnímu trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem. Ideje Národní strany byly založeny na otevřeném rasismu a xenofobii. Jejich volební spot ve volební kampani předčasně plánovaných voleb 2009 odmítla Česká televize vysílat. Národní strana podala na Českou televizi žalobu, ale sama byla též žalována, když vyšlo najevo, že pro svůj předvolební spot použila bez dovolení hudbu finské hudební kapely Apokalyptica. Následná rezignace Petry Edelmanové na post předsedkyně strany v říjnu roku 2009 jen urychlila úpadek strany. Po ní odstoupili další vůdčí osoby, následovalo trestní řízení s Jiřím Gaudinem,

autorem studie „Konečné řešení cikánské otázky“ a v roce 2010 se předlužená strana rozpadla.

Dělnická strana

V roce 2001 se po konkurzu na SPR – RSČ její bývalí členové znovu zformovali ve straně Republikánů Miroslava Sládka (RMS), která navazovala na program a činnost SPR – RSČ. Ti, kteří další spolupráci s Miroslavem Sládkem odmítali, se stali zakladateli Dělnické strany.

Z programu DS stojí za zmínku zejména požadavek na určování národnosti obyvatel a zápisu této národnosti do identifikačních dokumentů. Tento a další protiústavní body programu, opora v hodnotách i symbolice německého nacionálního socialismu a personální provázanost s krajně pravicovými a neonacistickými uskupeními vedly nakonec k rozpuštění strany.

Blood and Honour

Jedná se o mezinárodní organizaci založenou zpěvákem skupiny Screwdriver Ianem Stuartem. B&H je pan-árijské hnutí bílého odporu proti útlakovým silám Sionistické Okupační Vlády (ZOG). Název je odvozen od hesla jednotek SS „Blut und Ehre“. Ideologií Blood and Honour je neonacismus v militantní podobě. V ČR je aktivní od roku 1996. Jejich hlavní činností je udržování kontaktů v zahraničí, distribuce samolepek a nášivek a organizování WP koncertů. Vydávají časopis Phoenix.

Způsoby boje B&H jsou popsány v brožuře Maxe Hammera Cesta vpřed. V této brožuře dává autor návod, jak rozpoznat komerční WP od skutečného nebo jak být skutečným WP bojovníkem. Uvádí nacionální socialismus jako ideální zřízení na rozdíl od komunismu nebo kapitalismu. Rasový idealismus, který propaguje, vnímá jako impulz k solidaritě (mezi bílými samozřejmě). Ve způsobu boje má také jasno. Vyzývá k vytváření jednotek podle Waffen SS koncepce.

Národní odpor

Koncem devadesátých let se z Blood&Honour Division Bohemia vyčleňuje křídlo s politickými ambicemi. To bylo později zavrhnuto jako nerealistické, nyní subjekt funguje na aktivistickém principu. Ideologií je nacionalismus na evropské

úrovni, což je v podstatě kamufláž pro neonacismus. Typické je nahrazování atributů nacistické ideologie "Vítězství zdar!" - překlad nacistického "Sieg Heil!", záměna boje za "bílou rasu" bojem za "evropskou civilizaci".

Vznik se datuje do roku 1998 oddělením z části pražské Blood and Honour. Vůdčí osobou byl Filip Vávra. Hlavní činností bylo udržování mezinárodních kontaktů s neonacisty a pořádání hudebních produkcí. V následujících letech se jeho aktivita přesunula ze soukromých hudebních produkcí do ulic. Jednalo se hlavně o pochody pořádané k různým příležitostem. Motivem bylo zviditelnění. Velkému prostoru v médiích se dostalo například demonstraci proti vysílání Rádia Svobodná Evropa 20. září 1998 nebo pochodu 21. srpna 1999 k výročí smrti nacisty Rudolfa Hesse. Dále pak pochodu Starým židovským městem v den výročí Křišťálové noci. Pochod byl městským úřadem zakázán a NO zahájil polemiku na téma svobody slova. 10. listopad 2007 je klíčovým datem, neboť tehdy vystoupil NO z ilegality, v níž se do té doby účastnil pouze trestné činnosti. Od té doby vystupoval jako oficiální subjekt dovolávající se ústavních práv.

Podle projevu Filipa Vávry Národní odpor již nemá aspirovat na to být veřejnou politickou silou, neboť hnutí není dosti silné. Má se jednat spíše o síť jednotlivých buněk, které se shodnou na základním programu.

Národní aliance

Občanské sdružení vzniklé v roce 1997 a zrušené v roce 2000 rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR z důvodu propagace rasismu a fašismu. Vzniklo jako regionální Rakovnická organizace s politickou aktivitou. Prosazovalo vládu tvrdé ruky, boj proti imigrantům a nepřizpůsobivým, drogám, prostituci, židozедnářům, globalizaci, multikulturalismu, vstupu ČR do EU atd. Zvláštní pozornost byla věnována "mravní obrodě mládeže." Sdružení propagovalo uzavření zábavních podniků, postavení homosexuality mimo zákon, zákaz výroby pornografie apod. V pozdější době bylo ve veřejných projevech otevřeně anti-systémové. Spolupracovalo s Vlasteneckou frontou, Národním blokem a Národním odporem. Vydávalo dvouměsíčník Vlajka.

Vlastenecká fronta

Registrované občanské sdružení s politickými aspiracemi. Vzniklo v roce 1993.

Vlastenecká fronta je zřejmě připravena na dlouhodobější politickou práci, v jejím čele jsou zralejší zkušenější lidé, snaží se nepřekročit hranu zákona a svým programem je schopna oslovit radikálnější skupiny i nespokojené vrstvy obyvatel toužících po vládě pevné ruky a sociálních jistotách. Vlastenecká fronta je aktivní publicisticky - vydává časopisy Hlas národní mládeže (dvouměsíčník, Praha), Obrana národa (dvouměsíčník, Ostrava), Národní jednota (Pardubicko), Národní noviny (formát A3, Krnov). Má také relativně kvalitně zpracovanou internetovou stránku na adrese: <http://www.vlast.cz>.

Republikánská mládež

Mládežnická organizace Sládkových SPR-RSČ.

Vznikla 24. 10. 1998. Ideologicky se příliš nevyhraňovala, snažila se představovat jako radikálnější odnož Republikánů. Ve skutečnosti se ale v organizaci pohybuje mnoho neonacistů. Kromě českých neonacistů komunikuje RM s francouzskou mládežnickou pobočkou Le Penovy Front National. Významná byla také publicistická činnost Tomáše Kebzy (místopředsedy RM) v týdeníku Republika. V něm publikoval kromě antisemitských, protiromských a antianarchistických textů také reportáže z fašistických demonstrací.

Příloha č. 4

Extrémně pravicové subjekty současnosti

Dělnická strana sociální spravedlnosti - DSSS

V současnosti nejvýznamnější subjekt s programem národního socialismu. DSSS byla ve skutečnosti registrována již v roce 2004 pod názvem Strana občanů Republiky české. V roce 2005 byl její název změněn na Demokratickou stranu sociální spravedlnosti. Její současný název byl zaregistrován v roce 2008. Tou dobou se připravovala na nástupnictví po DS.

Stejně tak jako DS má i DSSS ve svém programu takové body, které by nebylo možné legislativně prosadit bez rozsáhlejší změny Ústavy. Současná ústava je pro ni nevyhovující. Svým oficiálním distancováním se od nacistické ideologie a zpřetrháním viditelných vazeb s neonacistickými organizacemi zabránila svému rozpuštění a vstoupila na pole neparlamentních stran, které se tu a tam dokonce podaří získat v zastupitelských volbách ojedinelé křeslo.

Dalšími programovými body jsou zákaz nabytí nemovitostí cizinci nebo omezení přílivu zahraničního kapitálu. Ve zbytku se její program podobá programu Komunistické strany Čech a Moravy, která je jejím největším soupeřem v boji o voliče.

Program DSSS je složen ze tří pilířů:

I.

znovuobnovení svrchovanosti ČR (odmítá EU, euro a federalizace Evropy),

vystoupení z NATO,

vypovědění ilegálních přistěhovalců,

reforma ústavních institucí (zavedení jednokomorového parlamentu, zrušení imunity, snížení hranice pro vstup do parlamentu na tři procenta),

zrušení státních dotací pro politické strany za mandáty poslanců a senátorů,

zavedení imperativního mandátu,

zrušení doživotní funkce soudce všech stupňů soudů,

přímá volba prezidenta republiky i přímá volba starostů měst a obcí,

zřízení Ústavního zákona o referendu,

větší samostatnost měst a obcí právní i daňovou (vyhláškám propůjčit sílu zákona),
zřízení zemských hranic Moravy a Slezska (absenci považují za nesoulad s Ústavou),
omezení pomoci českého státu tzv. třetímu světu,

II.

ochrana kulturního a národního dědictví (konzervativních a křesťanských hodnot, přijetí
zákona o zavedení a stanovení pravidel pro používání češtiny),
zrušení zákona o registrovaném partnerství,
trest smrti pro masové vrahy a za těžké zločiny na dětech a starých lidech,
snížení trestní odpovědnost na čtrnáct let,
odmítání kriminalizování lidí na základě jejich názorů, myšlenek a postojů,
novelizaci zákona o policii a zákona o vězeňství (uložit vězňům práci),
zavedení zákona o domovském právu a tím umožnit městům zbavit se občanů, kteří
dlouhodobě porušují pravidla občanského soužití,
odmítání zvýhodňování občanů na základě barvy pleti,
absolutní zákaz všech drog a pobyty v léčebnách plně hrazené závislými,
prošetření privatizačních podvodů a potrestání viníků bez ohledu na promlčecí lhůty,

III.

zajištění dodržování zákoníku práce prostřednictvím pracovních soudů, bezplatných pro
zaměstnance a zajištění bezplatné právní poradny pro zaměstnance,
zastavení růstu nezaměstnanosti prostřednictvím vytváření nových pracovních míst
v regionech postižených vysokou nezaměstnaností, zavedení dotací na zaměstnávání
absolventů škol a vyučených, využití rekvalifikací,
obsazování úředních míst na základě osobních zásluh a kvalifikace a zavedení
úřednické definitivy,
zavedení možnosti soukromého, družstevního a státního vlastnictví k výrobním
prostředkům,
podpora vzniku řemeslnických cechů (tyto by měly vytvářet finanční fondy na sociální
podporu svým členům např. v případě nezaměstnanosti, nebo jako půjčky apod.),
návrat prestiže a uplatnění učebním oborům a řemeslu, příprava potřebných oborů podle
reálné dostupnosti pracovních míst v dané oblasti,

podpora rozvoje zemědělství a kultivace krajiny jako hlavní národní zájem,
zprostředkování dopravní obslužnosti a dostupnosti všech služeb na venkově,
snižování nepřímých daní a zavedení u velkých podnikatelských subjektů daňovou
progresi,
důsledné vybírání a placení daní, v případě neplacení uplatňovat postihy, v případě
placení poskytování „daňových odměn“,
omezení přílivu cizího kapitálu, zrušení daňových prázdnin pro velké společnosti a
snížení daňového zatížení středních a malých podnikatelů,
státní garanci slušného sociálního zázemí pro zaměstnance, dělníky a jejich rodiny
obnovení státní bytové výstavby pro mladé rodiny, podpora družstevní bytové výstavby
formou nevratné půjčky od státu nebo bezúročné půjčky,
zajištění kvalitního bezplatného zdravotního systému, odmítání bezplatného léčení
cizinců z oblasti Afriky, Asie a Dálného východu,
reforma českého školství (vytvoření výhodných podmínek pro studium sociálně
slabších, zavedení výchovy k vlastenectví a úctě k národním tradicím a kulturním
hodnotám, odbourání systému liberální výchovy a vedení žáků k úctě k autoritě,
sebeovládání a kamarádství),
rozvoj sportu a tělovýchovy (provozovatele sportovních aktivit motivovat daňovými
úlevami, vytvářet takové podmínky, aby si každý mohl zacvičit v prostředí k tomu
určeném, zcela zdarma nebo za minimální poplatek),
zachování jaderné energetiky,
zákaz jízd kamionů přes víkend, kromě těch se zbožím krátké trvanlivosti či zvířaty,
důstojné podmínky pro seniory (odchod občana do důchodu nesmí znamenat snížení
jeho životní úrovně, výše průměrného důchodu nesmí poklesnout pod 50 % reálné
mzdy,
nastavení hranice důchodového věku pro muže na 61 let a pro ženy 59 let,
odmítnutí reformy penzijního systému a povinného spoření do soukromých fondů.

Obsáhlý program je složen z populárních, populistických i extremistických
bodů. Vytýkat DSSS, že předstírá boj za věci, za které není nutné bojovat (např.
odmítání povinného spoření do soukromých fondů – žádná taková povinnost
neexistuje), je zbytečné. Tuto rétoriku strašení používají dnes v podstatě všechny strany.

Dělnická mládež

Mládež Dělnické strany pro zájemce o vstup do DS, kterým ještě nebylo 18 let, byla zřízena v roce 2003. Mládežnickou satelitní organizací strany se stalo až občanské sdružení Dělnická mládež, které bylo zaregistrováno ministerstvem vnitra ČR 3. března 2009.

Symbolem sdružení se stalo červené ozubené kolo, v jehož středu byla písmena DM. Jeho prvním předsedou se stal Martin Zbela, který byl v roce 2010 nahrazen Erikem Lamprechtem.

Lamprecht se ovšem stal předsedou DM v době po rozhodnutí NSS o rozpuštění DS, přičemž DM se fakticky stala satelitní organizací DSSS. Jako samostatného občanského sdružení se jí rozpuštění DS právně bezprostředně netýkalo.

Ministerstvo vnitra zaslalo Dělnické mládeži na konci roku 2009 dotazy k některým kontroverzním bodům programu, u nichž se domnívalo, že by mohlo docházet k porušení zákona a požádalo DM o vyjádření, což však DM v odpovědi ministerstvu odmítla. U ministerstva kultury nahlásila DM v roce 2009, že hodlá vydávat tiskovinu Národní odpor, avšak reálně je vydávána jako časopis sdružení Hlas mládeže.¹⁹

České hnutí za národní jednotu

České pravicové vlastenecké politické hnutí vzniklo v září 1999 jako České sociálně demokratické hnutí odloučením některých členů, kteří nesouhlasili se vstupem do Evropské unie, od ČSSD. Dnešní název hnutí přijalo v červenci 2003. V červenci 2010 přišlo do strany množství mladých lidí a mění politický směr strany. Novým předsedou se stal Mgr. Jan Skácel. Heslem strany je slogan Čechy Čechům.²⁰ Součástí ideologie hnutí je myšlenka slovanské vzájemnosti Program je velice podobný programu DS nebo NS. Mezi jejich požadavky patří:²¹

- odmítnutí Lisabonské smlouvy,
- vynucení respektu menšin k většinovému způsobu života,
- udělování občanství imigrantům za zásluhy,

¹⁹ Dělnická strana: profil české pravicově extremistické strany; Miroslav Mareš, Petra Vejvodová, <http://www.rexter.cz/delnicka-strana-profil-ceske-pravicove-extremisticke-strany/2010/11/07/>

²⁰ http://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cesk%C3%A9_hnut%C3%AD_za_n%C3%A1rodn%C3%AD_jednotu

²¹ <http://www.chnj.cz/>

- národní pospolitost a zásady: spořádaná rodina, spořádaná obec, spořádaný stát,
- odmítnutí registrovaného partnerství,
- obnovení trestu smrti za obzvlášť brutální a násilné trestné činy,
- výchovu mládeže postavit na národním principu, tomu přizpůsobit systém školství,
- v oblasti kultury vycházet z tradic národního obrození.

Autonomní nacionalisté

Hnutí se poprvé objevilo v roce 2002 v Německu. Jedná se o hnutí nové ve strategii a koncepci, nikoli v ideologii. Na území ČR fungují v na sobě nezávislých skupinách lokálního charakteru. Vychází z principu „odpor bez vůdce“, v minulosti typický spíše pro extrémně levicové subjekty, od nichž přejímá i styl. Došlo k opuštění skinheadského stylu v oblékání i v hudbě, což AN nemůžou „pravověrní“ neonacisté odpustit.

Pro mnohé je toto hnutí zcela nepřijatelné, jak vyjadřují např. členové Blood&Honour: „autonomní nacionalismus se svými postoji přejímanými od levice, hledání nových stoupců v řadách námi odsuzovaných lidí, naprosto nepřijatelnou formou. Tento styl jen špiní naše tradice, které po desítky let fungují již ve stejné čisté formě, již nám přenechali lidé, kteří pro tuto myšlenku položili i život. Tento novodobý styl AN jen špiní jejich památku a vše pro co zemřeli. Odmítám jakýmkoliv způsobem a jakoukoliv formou tuto zvrácenou ideu podporovat“.²²

Naopak AN se oficiálně distancovali od DS pro údajnou nesolidarititu a neschopnost spolupráce.²³

Resistance woman unity (RWU)

Ženské neonacistické hnutí bylo založeno v létě 2007 partnerkami českých neonacistů. Cílem bylo posílení neonacistického hnutí, výchova dětí k národnímu socialismu, vymezení se vůči feminismu. Hlavní činností se stalo získání peněz na podporu stíhaných nebo odsouzených neonacistů. Jedná se o inspiraci finskou ženskou

²² <http://www.bhbohemia.org/clanky.html>

²³ Svobodná mládež (2010): Oficiální distancování Autonomních Nacionalistů od Dělnické strany (sociální spravedlnosti), (<http://www.svobodnamladez.org/2010/03/oficialnidistancovani-autonomnich.html>), ověřeno ke dni 20.2.2013.

organizací Lotta Svard, která za druhé světové války pečovala o zraněné německé vojáky. Aktivita této organizace byla utlumena po zatčení její vůdčí osobnosti Michaely Dupové v roce 2010.²⁴

²⁴ Bastl/Mareš/Smolík/Vejvodová; *Krajní pravice a krajní levice v ČR*; Grada, Praha, 2011, s. 149

Příloha č. 5

Výňatek z rozsudku 92 T 57/2010 Městského soud v Brně, ze dne 10. Května 2011

Tomáš Vandas – „*Naši krásnou českou zemi zaplavila ničivá imigrantská vlna tsunami, která ničí vše, co je nám drahé a krásné (...). Dále jsme se postavili na obranu slušných lidí na litvínovském sídlišti Janov, tito lidé byli terorizováni nepřizpůsobivým etnikem a již dál nehodlali trpět takové násilí.*

K výroku Tomáše Vandase znalec Mazel uvedl „*Tento výrok navozuje atmosféru smrtelného nebezpečí, až katastrofy, které naši zemi hrozí od přistěhovalců. Jde sice zjevně o nadsázku, nicméně obdobná přirovnání jsou způsobilá navodit přinejmenším negativní vnímání celých skupin obyvatelstva, které se těší na území ČR právní ochraně. Slovo imigrant dopadá i na imigranty legální, mnoho imigrantů je dokonce občany ČR. Ničím nedoložené tvrzení o „ničivé vlně Tsunami ničící vše krásné“, je emocionálně silně vyhoceným, negativním výrokem vůči celé legitimní sociální skupině.“ Druhý výrok „*dělí obyvatele Janova na slušné lidi a na terorizující nepřizpůsobivé etnikum. Etnické skupině jako takové je dána záporná charakteristika nepřizpůsobivých teroristů. Jedná se tedy o velmi silně negativní výrok proti skupině obyvatel, u kterých je jejich negativní hodnocení odvozováno již z prosté etnické příslušnosti. Tento výrok je způsobilý vyvolat, či ještě zvýšit již existující animozitu.*“*

Obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že se jednalo o alegorické vyjádření obav z neřízené emigrace a jejich důsledků v budoucnosti. Dále citoval některé výroky ohledně svobody slova a jejich úpravu, v souladu s platnými předpisy a mezinárodními dokumenty.

Druhý výrok obhajoval tím, že nepřizpůsobivé etnikum je etnikum nepřizpůsobivých občanů, kteří ve skutečnosti nenáleží k žádnému etniku.

Podle převládajícího názoru lze o etnicitě hovořit, pokud je přítomen společný jazyk, původ, území, historii, kultura, náboženství, vzhled, charakter, mentalita, tradice. Je jasné, že málo kdy budou přítomny veškeré atributy. O etnické příslušnosti hovoříme například i v případě, že skupina nemá společné území. Měla by ale zřejmě být přítomna většina těchto znaků.

V tomto případě by se tedy spíše jednalo o třídu patřící k subkultuře, kterou americký antropolog Oscar Lewis popsál ve své knize Kultura chudoby. Chudoba není

chápana jako vlastnost jednotlivců, ale celých skupin, které vykazují shodné prvky, například podobnost v rodinných strukturách, mezilidských vztazích, zvycích, nebo hodnotovém systému. Bývá koncentrována v místech, které nazýváme sociálně vyloučenými lokalitami. Vyskytuje se v ní nezaměstnanost, nízké příjmy, nekvalifikovaná zaměstnání nebo závislost na sociálních dávkách. Hodnoty dominantní třídy jsou pro příslušníky kultury chudoby nedosažitelné. Proto se jedná o subkulturu mající tendenci se reprodukovat.²⁵

I kdyby tedy bylo slovní spojení „etnický nepřizpůsobivý“ Tomášem Vandasem užito bez ohledu na to jestli jsou „bílé, černí, nebo růžoví“ stále by se jednalo o porušení 198a odst. 1 trestního zákona ve smyslu veřejného podněcování k nenávisti k určité třídě nebo jiné skupině osob. Celou tuto sociální skupinu nazývá Tomáš Vandas nepřizpůsobivým etnikem.

Michal Glas – *„Nám a celé Evropě běží čas, tisíce, statisíce emigrantů denně přistávají na evropských březích. Je jenom otázkou času, kdy nás, evropská etnika, tyto zrudý převálcují svým počtem.*

Michal Glas celou sociální skupinu označuje paušálně za zrudý bez ohledu na jejich reálné chování pouze na základě jejich neevropské etnicity. Ke své obhajobě pak uvádí, „že nechtěl nikomu ubírat na jeho právech ani vyzývat k nenávisti.(...) Co se týká jeho účasti na akcích neonacistů, tak od září roku 2009 již na ně vůbec nechodí, má tam nějaké známé, se kterými se občas vídá, aktivně se však neúčastní.“²⁶

Jiří Štěpánek – *„Cizinci v mnohých profesích zkazili mzdy, protože dnes je i Čech přijímán do práce za stejné peníze, jako nějaký přivandrovalec za zmljanky... Nezapomínejme ani na nemoci, které tyto stepní hordy roznášejí (...). Jak to vypadá, když se nám cizinci vymknou kontrole, vidíme to na příkladu Vietnamců, tato komunita se po daňových únicích dala na drogy (...) a nebude daleko doba, kdy budou Vietnamci vyhazovat z práce naše lidi (...). Propuštění z práce mají pouze malou podporu (...) privilegium velkých a nedotknutelných sociálních dávek je vyhrazeno pouze cikánům.“*

Jiří Štěpánek na svou obhajobu uvedl, že „nechtěl vzbudit plošné negativní reakce vůči menšinám a zahraničním pracovníkům, ale jeho cílem bylo nastítnit řešení,

²⁵ Oscar Lewis, Kultura chudoby

²⁶ Rozsudek 92 T 57/2010 Městský soud v Brně, dne 10. Května 2011

jak by měly státní úřady postupovat. (...) Dále uvedl, že mu není známo co znamená pojem neonacismus a žádné neonacisty nezná. (...) Stepními hordami myslel Ukrajince, obecně ty z východu a dále imigranty z jiných částí. (...) Dále obžalovaný upozornil na problém na sociálních úřadech, kdy byl upozorněn voliči a příznivci, že si cikáni vynucují zvýšené dávky a má za to, že sociální systém je u nás nastaven tak, že pouze cikánům dává velké sociální dávky. „²⁷

Michaela Dupová – *„Ve vašich očích vidím odhodlání bojovat za naši Evropu do poslední kapky krve, a proto už není jen prázdnou frází „Evropo povstaň“, protože teď my povstáváme jako fénix z popela za společnou budoucnost, za společnou Evropu. Odpor!“*

Michaela Dupová uvedla, „že si není vědoma, že by svým projevem podporovala nějaké hnutí a svým výrokem „Evropo povstaň!“ Neměla na mysli nějaké Deutschland erwache a celkově je vše vytrženo z kontextu.“²⁸

Martin Zbela – *Národní odpor byl zapsán do evidence řádného periodického tisku... loučím se s vámi slovy, ať žije Národní odpor – svobodný, národní, sociální. Ať žijí noviny Národní odpor.“*

Martin Zbela uvedl, že „oznámil registraci periodického tisku Ministerstvem kultury ČR pod názvem Národní odpor (...) nesympatizuje s žádným hnutím, které by směřovalo k potlačování lidských práv a svobod (...) Dále uvedl, že nikdy nebyl členem ani sympatizantem Národního odporu. Dvě slova, o kterých hovořil na počátku svého projevu, pak logicky měl na mysli Národní odpor a má za to, že celý proces je demonizovaný.“²⁹

Petr Kotáb – *„Kupodivu to byly vesměs osoby, kterým význam práce mnoho neříká, a domnívají se, že se jedná o nějaký výraz ze sci-fi literatury (...). Mnoho těchto osob, pravděpodobně častých návštěvníků solária sjelo se do Krupky (...). Jeho rádoby zpěvu přizvukovalo mnoho shromážděných cikánů, kteří mírně upraveným textem*

²⁷ Rozsudek 92 T 57/2010 Městský soud v Brně, dne 10. Května 2011

²⁸ Rozsudek 92 T 57/2010 Městský soud v Brně, dne 10. Května 2011

²⁹ Rozsudek 92 T 57/2010 Městský soud v Brně, dne 10. Května 2011

„Romům, těm je v Čechách hej, Češi jim všechno zaplatí“ ministra Kocába doprovázeli.“

Petr Kotáb mimo jiné uvedl, že použil politickou satiru a humor, dále se jednalo o náhodné výroky, na jejichž souvislosti si nevzpomíná a pokud uváděl, že Dělnická strana je schopna trápení lidí vyřešit, měl tím na mysli takové řešení, že uspěje Dělnická strana ve volbách, prosadí schválení takových zákonů, které lidi ochrání. U hlavního líčení však nemohl uvést žádné bližší znění těchto zákonů, pouze měl na mysli tvrdší tresty pro pachatele trestných činů.